

Teaterrecension:

Leopold Prinshjärta – en liten tyrann tänker om

Silva Lillrank som prins Leopold tillsammans med kompisen Sussi. Bild: Teater Taimine
[CHRISTEL PETTERSSONHELSINGFORS](#)

I de traditionella sagorna fick prinsessorna sin dröm prins om de vågade kyssa grodan men i Teater Taimines nya dagispjäs lär en liten tygpadda ut något viktigt till en bortskämd prins.

Nämligen att härsklystnad varken är cool eller kul.

Malin Kiveläs pjäs *Leopold Prinshjärta* utspelar sig i ett kungarike där tronarvingen är van att få allt han pekar på. Hovmarskalk Solfjäder är instruerad att följa hans minsta nyck – ja, till och med hans minsta prutt. Alla buteljeras för att senare sprutas ut som kunglig väldoft i riket ...

Det är bara pappa kungen som inte har mycket tid för sin son. Kungen sitter fast på möten till sena kvällen och tycker att prinsen kan öva sig i att styra undersåtarna på egen hand under tiden. Ett uppdrag den unga tronarvingen inte riktigt är mogen för.

Vi har inga rosetter!

Plötsligt får han till exempel infallet att införa en ny klädkod i riket – rosett och gröna kläder. Under premiären i Lagstads daghem i Esbo blev svaret en rungande protest. "Vi har inga rosetter!" ropade publiken, som spontant hade axlat rollen som kuvade undersåtar. Det skvallrar mycket om såväl åskådarnas inlevelseförmåga som deras engagemang i frågan. Domderande småprinsar finns minsann på alla nivåer, från dagisgrupper till maktens toppskikt. Men i Oskar Siléns regi lämnas ingen ensam på de anklagades bänk.

Leopold Prinshjärtas kompis, sanningssägaren Sussi. Bild: Teater Taimine

Vänner har också ett ansvar och i den här berättelsen är tygpaddan Sussi den sanna vännen. Det är hon som lär prinsen vad respekt och vänskap egentligen innebär.

Från gymnastiksal till slott

Teater Taimine turnerar som vanligt med lätt bagage. Det är inte mycket som behövs för att trola fram miljöer och gestalter. Ett par lyktor och en majestätisk talarstol skapar illusionen av hovprakt och i skydd av den utsirade talarstolen gör också uppsättningens enda skådespelare, Silva Lillrank, sina rollbyten. De är blixtnabba och precisa. Hovmarskalken känns igen på sitt krås och sina sirliga gester, kungen på skägget och kronan.

Silva Lillrank som prins Leopolds far kungen. Bild: Teater Taimine

Och prinsen själv är förstås en rätt gapig gosse med juvelprydd hipstermössa och slängig hållning. Alla har sitt eget kroppsspråk, sin egen röst, sitt eget kynne. Dagspubliken har inga svårigheter att hänga med. Inte ens när Solfjäder rafsar ner några rader till den sovande prinsen. När meddelandet visas upp spelar det ingen roll att rätt få i publiken kan läsa – brevet består av en bildsvit.

Det är både smart och inkluderande.